



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Klaudiou Azariovou, konateľkou advokátskej kancelárie AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základných práv podľa čl. 16 a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžd 3/2013 z 24. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2014 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžd 3/2013 a jeho rozsudkom z 24. septembra 2013.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Krajského dopravného inšpektorátu v Žiline č. k. KRPZ-ZA-KDI-SK-77/2012 z 20. júla 2012 (ďalej aj „žalovaný“), ktorým potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Liptovskom Mikuláši č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 z 25. apríla 2012 (ďalej len „okresný inšpektorát“), ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Predmetná vec bola vedená Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 S 91/2012, ktorý rozsudkom z 27. marca 2013 sťažovateľovu žalobu zamietol. Odvolaniu sťažovateľa najvyšší súd nevyhovel a rozsudkom sp. zn. 4 Sžd 3/2013 z 24. septembra 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu z 27. marca 2013.

3. Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že zdravotnícke zariadenie (I. stomatologická klinika Univerzitetnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach) poskytla na dožiadanie okresného inšpektorátu (v rámci jeho zisťovania dôvodu neúčasti sťažovateľa na ústnom pojednávaní o priestupku) informáciu údajne o jeho zdravotnom stave v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 578/2004 Z. z. poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti“).

Týmto postupom zdravotníckeho zariadenia a najmä sťažovateľom tvrdenou skutočnosťou, že *„bol zdravotný stav sťažovateľa riešený v súdnom a správnom konaní, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky a navyše z uvedeného dôvodu boli voči*

sťažovateľovi vyhovené zákonné sankcie, bolo jednoznačne zasiahnuté do súkromného života sťažovateľa a uvedeným postupom boli porušené jeho základné práva, ktoré garantuje Ústava Slovenskej republiky“.

4. Najvyššiemu súdu ďalej vytýkal, že *„sa absolútne nevysporiadal so skutočnosťou, či sťažovateľ bol, alebo nebol v čase kontroly policajnou hliadkou vodičom alebo nie, iba jednoducho konštatoval, že o tom nemal pochybnosti bez náležitého odôvodnenia“*, čo malo v konečnom dôsledku porušiť jeho *„právo na spravodlivé súdne konanie resp. právo na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy...“*.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžd 3/2013 porušil základné právo sťažovateľa na súkromie podľa čl. 16 Ústavy..., právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 Ústavy..., ako aj právo na ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., čl. 36 ods. 1 Listiny..., ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... (Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy, pozn.).“

2. Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu... vedené pod sp. zn. 4 Sžd 3/2013 v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. a vracia mu ho na ďalšie konanie v zmysle ods. 3 písm. b) predmetného zákonného ustanovenia.

3. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 331,13 EUR...“

II.

6. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] ústavný súd nahliadol do súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 21 S 91/2012.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch... . Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa (pozri tiež body 3 a 4), že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžd 3/2013 a jeho rozsudkom z 24. septembra 2013 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (body 1 a 5).

11. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnyimi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutočného stavu a naň nadväzujúcich nesprávnych právnych záverov.

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného

súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 4 Sžd 3/2013 z 24. septembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

14. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení po uvedení podstaty rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho správneho orgánu (t. j. okresného a krajského dopravného inšpektorátu), žalobných dôvodov, rozhodnutia krajského súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľa najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na vykonané dôkazy preukazujúce vinu žalobcu nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 24. septembra 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú,

menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej iba ZP) na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. c/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 250 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 22 ods. 1 písm. e) ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla požije alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu alkohol ešte nachádza v jeho organizme.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) ZCP vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zistil, že správne orgány aplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch na vzniknutú situáciu, najmä na posúdenie skutku a uloženie sankcie.

Zo skutkových zistení vyplýva jednoznačne, že žalobca bol zastavený počas toho ako riadil osobné motorové vozidlo a nesedel v ňom vyberajúc si veci. V čase riadenia vozidla mal v dychu 0,34 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Takýto stav po požití alkoholických nápojov ovplyvňuje najmä pozornosť a sústredenie - čo sú nevyhnutne žiaduce vlastnosti pri riadení vozidla. Za takéhoto stavu vodič nesmie na jazdu použiť

vozidlo, pretože predpoklad spôsobenia dopravnej nehody nie je pre ovplyvnenie alkoholom možné vylúčiť. Z dôvodu ochrany všetkých účastníkov cestnej premávky vrátane žalobcu a majetku, je nevyhnutné brániť a zabrániť vjazde všetkým osobám, ktoré sú pod vplyvom alkoholu, či iných návykových látok. To je účel ustanovenia priestupkového zákona, ktorý bol použitý na kvalifikáciu - právne posúdenie konania žalobcu.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal neprihliadnutie na doplnok žaloby s prílohami z 1. októbra 2012, ktorý zaslal žalobca po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, odvolací súd k tomu uvádza, že z obsahu jednak napadnutého rozhodnutia žalovaného, ale aj rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že argumentáciu i podklady k nej vzal i žalovaný i krajský súd do úvahy. Oba orgány sa zaoberali dostatočne argumentáciou uvedenou v podaní z 1. októbra 2012. Jednalo sa o argumenty týkajúce sa doručenia ospravedlnenia neúčasti žalobcu na ústnom pojednávaní a dôvodu tohto ospravedlnenia.

Podľa názoru žalovaného i súdu prvého stupňa sa žalobca nedostavil na ústne pojednávanie bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Odvolací súd si po preskúmaní predložených spisov osvojuje najmä z dôvodu, že žalobca mal dostatok času od prevzatia predvolania upovedomiť správny orgán o potrebe zmeny termínu pre vyšetrenie chrupu. Navyše odvolací súd je po vyjadrení dr. H. presvedčený, že vyšetrenie v Košiciach bolo možné odložiť - nebolo akútne a už vôbec nie bolestivé, o čom svedčí odchod žalobcu z čakárne ordinácie lekára po štyroch hodinách čakania a po vycestovaní z Liptovského Mikuláša do Košíc. Odvolací súd hodnotí postup žalobcu ako obštrukciu v snahe vyhnúť sa ústnemu pojednávaniu pri prejednávaní priestupku.

Prvostupňový priestupkový orgán preto nepochybil, ani neodňal možnosť žalobcovi vyjadriť sa pred ním, konať s ním, navrhovať dôkazy vyvracajúce alebo oslabujúce jeho vinu. Ústne pojednávanie konané 25. apríla 2012 na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Liptovskom Mikuláši preto podľa názoru odvolacieho súdu netrpí žiadnou vadou, ktorá by mala byť dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a to i napriek tomu, ak by ospravedlnenie žalobcu bolo doručené pred ústnym pojednávaním. Podľa názoru odvolacieho súdu so zreteľom na zistenia správnych orgánov i súdu prvého stupňa bolo možné považovať také ospravedlnenie za ospravedlnenie bez dôležitého dôvodu.

Ak by bolo vyšetrenie, pre ktoré žalobca vycestoval v deň ústneho pojednávania o priestupku z Liptovského Mikuláša do Košíc tak nevyhnutné pre jeho zdravotný stav, že preň riskoval zmarenie ústneho pojednávania o priestupku a pri určovaní jeho termínu naň neupozornil ošetrojúcu lekárku, ktorá termín údajne dohovárala, nebol by z neho odišiel. Ak ho však opustil bez jeho absolvovania, odvolací súd sa oprávnene domnieva, že pre žalobcu nemal podstatný význam z hľadiska udržania jeho zdravia a preto mal uprednostniť konanie o priestupku. Ak tak neurobil, neospravedlnil sa bez dôležitého dôvodu.

Priestupkové konanie, vrátane ústneho pojednávania, bolo z tohto dôvodu vykonané v súlade so správnym poriadkom a zákonom o priestupkoch a v ňom zistený skutkový stav opierajúci sa najmä o vysvetlenia dvoch príslušníkov polície P. P. a P. F. a výsledok merania alkoholu v dychu certifikovaným prístrojom Alcotest, preukazuje, že skutok sa stal, je priestupkom uvedeným v právnom označení skutku a sankcia, ktorá bola za priestupok uložená sa so zreteľom na osobu obvineného z priestupku javí skôr mierna než prísna, pretože z evidenčnej karty vodiča - žalobcu je zrejmé, že doposiaľ uložené sankcie nemali preventívny účinok a neodradili žalobcu od ďalšieho porušovania pravidiel cestnej premávky, najmä jazdenia pod vplyvom alkoholu. Odvolací súd však nemohol tento stav zmeniť v súlade so zásadou reformatio in peius - zásadou zákazu zmeny k horšiemu.

Odvolací súd nemal pochybnosti ani o tom, že žalobca vo vozidle nesedel a nevyberal si veci (ako to tvrdil on), keď ho oslovili príslušníci a žiadali ho o doklady a zistenie alkoholu vdychu, ale riadil vozidlo, bol zastavený príslušníkmi polície a následne kontrolovaný. Odvolací súd je presvedčený, že v prípade pravdivosti žalobcovho tvrdenia, by ho bol následne podložil ďalšími tvrdeniami alebo dôkazmi, ktoré by ho umocňovali. Keďže sa tak nestalo, nemali ani správne orgány, ani vo veci konajúce súdy dôvod neuveriť logickým tvrdeniam príslušníkov polície zapadajúcim do kontextu ďalších dôkazov, vykonaných v tejto veci.

V podrobnostiach odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.»

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho

výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžd 3/2013 z 24. septembra 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe

vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Sťažovateľ ďalej namieta porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy (pozri tiež bod 5 a 8). Keďže namietaným postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 4 Sžd 3/2013 z 24. septembra 2013 nedošlo k porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a ani práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 18), nemohlo následne dôjsť ani k porušeniu týchto ďalších sťažovateľom označených práv. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažovateľovu sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Ústavný súd ešte poznamenáva, že rozhodnutie žalovaného bolo posúdené v rámci dvojinštančného konania pred všeobecnými súdmi a v postupe a rozhodnutiach týchto súdov nezistil také porušenia všeobecne záväzných práv predpisov, ktoré by odôvodňovali kvalifikovanie týchto rozhodnutí ako protiústavných.

21. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za dôvodné ešte uviesť ďalej uvedené pre posudzovanú vec relevantné zistenia a z nich plynúce skutkové závery.

a) Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 21 S 91/2012 ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v odvolacom priestupkovom konaní, v žalobe z 19. septembra 2012, doplnení žaloby z 1. októbra 2012 ani na pojednávaní krajského súdu konanom 27. marca 2013 nenamietal ním v ústavnej sťažnosti tvrdenú protizákonnosť postupu zdravotníckeho zariadenia pri poskytovaní informácie okresnému dopravnému inšpektorátu o jeho účasti na predoperačnej konzultácii. Sťažovateľ taktiež nenamietal porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy v priebehu administratívneho konania a konania na krajskom súde (a ani odvolacieho konania na najvyššom súde). Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku z 27. marca 2013 (k sťažovateľom tvrdenému posudzovaniu jeho zdravotného stavu súdom) uviedol: *„Z potvrdenia zo dňa 6. 7. 2012 od UPJ ŠFL, zástupcu kliniky MUDr. H., nachádzajúce sa v administratívnom spise, ktoré zabezpečil ku konaniu žalovaný správny orgán vyplynul nakoniec záver, že žalobca sa predmetného vyšetrenia resp. konzultácii ani nezúčastnil, pričom z potvrdenia vyplynulo aj to, že diagnóza vo vzťahu k žalobcovi nebola akútna a nevyžadovala si vyšetrenie práve v uvedený deň s tým, že toto vyšetrenie sa mohlo dohodnúť a aj urobiť aj v iných deň. Z tohto dôvodu žalovaný vyhodnotil podľa názoru súdu správne uvedenú námietku neúčasti na ústnom pojednávaní žalobcu za nedôvodnú, keď uvedenú skutočnosť nepovažoval za vadu konania pre ktorú by bolo potrebné pojednávanie zopakovať. Z tohto dôvodu ani podľa názoru súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred správnym orgánom navrhovať dôkazy a vyjadriť sa k veci.“*

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný dopravný inšpektorát v rámci zisťovania sťažovateľom tvrdených dôvodov jeho neúčasti na pojednávaní o priestupku konanom 25. apríla 2012 žiadal od zdravotníckeho zariadenia podanie informácie, či sťažovateľ *„bol 25. 04. prítomný na konzultáciách, či bol na túto konzultáciu vopred objednaný, alebo či sa na tieto konzultácie dostavil dňa 25. 04 bez vopred dohodnutého termínu?“*; (citované zo zápisnice o pojednávaní na krajskom súde z 27. marca 2013).

Až v odvolaní z 30. apríla 2013 proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ (a to v súvislosti odôvodňovaním svojej neúčasti na predmetnom priestupkovom pojednávaní – bod III odvolania) uviedol:

„Prvostupňový súd navyše v plnom rozsahu prebral bez akéhokoľvek odôvodnenia skutočnosti uvedené žalovaným, týkajúce sa účasti žalobcu na predoperačných konzultáciách, s tým, že tieto konzultácie resp. vyšetrenie mohli byť vykonané v iný deň a neboli nevyhnutné, pričom samotný žalobca mal opustiť ordináciu bez predmetného vyšetrenia. Nevyhnutnosť predmetného vyšetrenia je absolútne vylúčená z predmetného skúmania súdom a prvostupňovým orgánom keďže samotné vyšetrenie zdravotného stavu a všetky skutočnosti týkajúce sa zdravotného stavu žalobcu sú predmetom lekárskeho tajomstva a preto ani ošetrojúci lekár nebol oprávnený tieto skutočnosti uvádzať. Navyše, porovnávanie nevyhnutnosti lekárskeho ošetrenia a konzultácií z dôvodu nadchádzajúceho operačného zákroku s ústnym prejednaním bežného dopravného priestupku je viac ako nemožné.“

Touto námietkou sa najvyšší súd dostatočne zaoberal a vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku z 24. septembra 2013, keď uviedol:

„Odvolací súd si po preskúmaní predložených spisov osvojuje najmä z dôvodu, že žalobca mal dostatok času od prevzatia predvolania upovedomiť správny orgán o potrebe zmeny termínu pre vyšetrenie chrupu. Navyše odvolací súd je po vyjadrení dr. H. presvedčený, že vyšetrenie v Košiciach bolo možné odložiť - nebolo akútne a už vôbec nie bolestivé, o čom svedčí odchod žalobcu z čakárne ordinácie lekára po štyroch hodinách čakania a po vycestovaní z Liptovského Mikuláša do Košíc. Odvolací súd hodnotí postup žalobcu ako obštrukciu v snahe vyhnúť sa ústnemu pojednávaniu pri prejednávaní priestupku.“ (pozri tiež bod 14).

b) Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy samostatne namietal až v ústavnej sťažnosti. Jeho úvahy o protiprávnosti postupu zdravotníckeho zariadenia a následne aj krajského súdu najvyšší súd dôvodne kvalifikoval ako súčasť jeho argumentácie ospravedlňujúcej neúčast' sťažovateľa na pojednávaní o dopravnom priestupku konanom 25. apríla 2012. Z obsahu súdneho spisu nevyplýva záver (tvrdenie sťažovateľa, pozn.), že vo veci konajúce všeobecné súdy (a ani správne orgány) sa zaoberali posudzovaním jeho zdravotného stavu.

c) Zo súdneho spisu ďalej vyplýva, že sťažovateľ bol na ústne pojednávanie o priestupku konanom 25. apríla 2012 o 10.00 h predvolaný písomným predvolaním z 28. marca 2012, ktoré prevzal 4. apríla 2012. Jeho právna zástupkyňa prevzala písomné upovedomenie o ústnom pojednávaní 5. apríla 2012.

22. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 7).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014